

венникъ, всякъ скороходецъ отъ Тоболскъ идущій (кое-то рѣдко ся случаваше) подтверждаваха отчаяніе-то му и умножаваха болкы-те кой-то толкози бѣха го притѣснили.

Единъ день кога онъ отъ прескорбны-те тыя часове обладанъ бѣше, млада-та дѣвойка, която отъ нива-та идише, намѣри майка си въ слезы потопена, и уплашися отъ блѣдность-та и отъ мрачны-те погледи на баща си, кой-то ся предаваше въ всичка-та возможна печаль. “Ето, “извика като я видѣ, най люто-то отъ мои-те “злосчастія; ето чадо-то, кое-то Богъ въ гнѣ- “въ-атъ си ми даде, двойно за да ся муча за “нейны-те и мои-те болкы, за да го гледамъ “малко по малко предъ очы-те ми да ся топи, “испаднало отъ робски трудове, и рѣчь-та о- “тецъ, коя-то прави счастливы всы-те человѣ- “цы, да е само за мене най похулна-та рѣчь “на небесна-та клѣтва! „ Прасковія ужасена хварлися въ рацѣ-те му. Майка и дщеря сполучиха да го умиратъ като смѣсиха нихны-те слезы съ неговы-те; но тая сцена стори най големо-то впечатлѣніе въ умъ-атъ на млада-та дѣвойка. За первый путь, родители-те ѿ явно предъ нея за нихно-то состояніе говорили бѣ-